

stemmelser om Hjulbandagernes Bredde. Hvis man kan naa til, at de ikke kører for hurtigt, at der bliver en passende Bredde af Hjulbandagerne, og at Vognene ikke bliver for tunge, tror jeg, at Landevejene kan bære det. Det kunde vel være rimeligt ogsaa at faa en saadan Afgift af disse Automobiler, at Landevejene derved i nogen Maade kunde holdes ved lige, en Afgift, som Staten efter min Opfattelse ikke skulde have Part i, men som udelukkende skulde komme Kommunerne til gode. Det er i kort Begreb, hvad jeg vilde være med til, at se at faa udført med Hensyn til Automobiler og Landeveje. Men Justitsministeren har jo for sit Vedkommende allerede omtalt disse Forhold. Jeg haaber, at der mellem de forskellige Administrationer skal komme et saadant Arbejde i Stand vedrørende dette Forhold, at der kan naas et godt Resultat med Hensyn til Landevejene. Det er i Virkeligheden et ganske overordentlig vigtigt økonomisk Spørgsmaal for vort Samfund. Hvis Automobilkørselen paa Landevejene skal blive ved som nu, vil det ikke være mange Aar, før vore Landeveje er ødelagte i en saadan Grad, at der skal Hundreder af Millioner til for at faa istandsat dem. Derfor skal vi være kloge og rebe Sejlene i Tide med Hensyn til disse Forhold.

Jeg gentager til Slut, hvad jeg sagde til at begynde med, at de ærede Medlemmer, som ikke har faaet Svar paa, hvad de spurgte om — og af saadanne er der adskillige — beder jeg være overbeviste om, at deres Spørgsmaal skal blive omhyggeligt overvejet alligevel.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det vilde være meget utaknemmeligt af mig, om jeg ikke paaskønnede de ærede tilstedeværende Medlemmers Udholdenhed ved at fatte mig i størst mulig Korthed. Jeg skal, saa vidt de Emner, jeg ser mig nødsaget til at behandle, tillader det, bestrebe mig for at gøre det.

Blandt de Sager, som under denne første Behandling af Finanslovsforslaget er fremdragne med særlig Adresse til Landbrugsministeriet, har Spørgsmaalet om Statens Medvirken ved Oprettelse af nye selvstændige Landbrug indtaget en fremskudt Plads, og flere af de ærede Medlemmer, der indtil i Dag har haft Ordet, har mere eller mindre udførligt beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Ogsaa jeg tillægger Spørgsmaalet en overordentlig stor Betydning, og jeg haaber i en nær Fremtid at kunne fremsætte for Rigsdagen et Lovforslag, der udover, hvad der er vedtaget ved de saakaldte Jordlove

af 4. Oktober 1919, muliggør Oprettelse af mindre Landbrug til Trods for de store Vanskeligheder, som Øjeblikket i saa Henseende frembyder. Til den Tid vil jeg faa Lejlighed til at udtale mig udførligt om dette Spørgsmaal, men jeg finder dog Anledning til allerede nu at udtale mig om et Par Sider af Sagen, som af flere ærede Medlemmer er fremdragne under denne Forhandling. Lad mig først sige, at af Præstegaardsjord vil der ved Udstykning fra 1. April 1921, efter hvad der foreligger oplyst, kunne regnes med, at der kan oprettes 166 selvstændige Brug og dertil 155 Tillægsparceller. Af Len og Stamhuse er ved frivillig Overenskomst 2 260 Tdr. Land til Raadighed fra samme Dato, og der skulde heraf kunne oprettes et tilsvarende Antal selvstændige Brug og et noget mindre Antal Tillægsparceller. Men Forholdet er for denne Jords Vedkommende, som ærede Medlemmer vil vide, for Øjeblikket noget uklart. Men selv i heldigste Tilfælde vil der altsaa af Jord i offentligt Eje kunne oprettes mellem 300 og 400 selvstændige Brug foruden Tillægsparcellerne. Dette Tal, mellem 300 og 400, er, set i Forhold til, at Udstykningen nu i flere Aar paa Grund af de ekstraordinære Tilstande har været stærkt tilbagetrængt, og i Sammenligning med, at vi tidligere i Henhold til den gamle Statshusmandslov oprettede mellem 600 og 700 Brug aarlig — det var saaledes Tilfældet i alle Aarene mellem 1905 og 1911 —, dette Tal er, siger jeg, naar disse Forhold tages i Betragtning, utilfredsstillende. Den Jord, der haves i offentligt Eje, vil nu ganske vist blive forøget med de sønderjydske Domæner, hvorved der aabner sig Mulighed for, at Jordlovene af 4. Oktober 1919 kan faa en forøget Betydning. Men med Hensyn til disse Domæner maa man tage i Betragtning, at de alle er forpagtede ud og i hvert Tilfælde først efterhaanden, som disse Forpagtninger udløber, kan blive til Raadighed for en delvis Udstykning. Udstykningen af Jord i offentligt Eje maa derfor suppleres, uanset hvilken Skæbne Loven om Lens og Stamhuses Overgang til frit Eje i øvrigt faar. Jeg tror da ogsaa, at der derom fra alle Sider er Enighed. Og jeg tror, det kan siges, at det er saa meget mere nødvendigt at supplere den Lovgivning, vi har paa dette Omraade, som den gamle Lov, om jeg maa kalde den saadan, om Oprettelse af Statshusmandsbrug om ikke helt er afgaaet ved Døden, saa dog kan betragtes som værende halvdød paa Grund af de ekstraordinære Tilstande, som hersker paa dette Omraade. Adskillige Talere har under denne Behandling spurgt efter det, de kalder